

Glinsterende ogen

Henk woont een paar straten verderop. Sinds twee jaar werkt hij als vrijwilliger bij Pennemes. Samen met zijn verstandelijk beperkte zoon verzorgt hij de konijnen en de kippen in de daktuin.

Ze zeggen vaak dat ik hier woon', lacht Henk. 'Hoe dat komt? Ik ben hier dagelijks. Ik loop mijn straat uit, steek over en sta hier voor de deur.' Twee jaar geleden zag hij een vacature voor een vrijwilliger op de website van de organisatie. Sindsdien is hij niet meer weg te slaan uit de daktuin.

Andere omgeving

Henk werkt al jaren als vrijwilliger in Zaandam. 'Ik ben graag onder mensen en hou ervan om bezig te zijn. Ik heb mijn leven lang met dieren gewerkt. Daarnaast heb ik een zoon met een verstandelijke beperking. Hij werkt zijn hele leven al op boerderijen met kippen, konijnen, geiten en paarden. Doordat ik veel onderneem met mijn zoon, heb ook veertig jaar ervaring met mensen met een verstandelijke beperking en dementie. Die ervaring komt hier goed van pas.'

Samen met zijn zoon verzorgt Henk de konijnen en de kippen. 'Om de veertien dagen maak ik de hokken schoon. Alle dagen kom ik even kijken wat de dieren nodig hebben aan eten en drinken, ook in het weekend. 's Zomers kom ik soms zelfs vaker. Op dinsdag en donderdag neem ik mijn zoon mee. Ik geef hem een eigen taak, waaraan hij samen met een andere vrijwilliger werkt. Even in een andere omgeving en gewaardeerd worden om wie hij is, doet hem zienderogen goed. Hij kan heel goed omgaan met andere mensen. Ik geniet ervan als hij lekker bezig is. Ik zeg altijd: je moet de zwakkeren naast de sterken zetten, dan kom je samen tot meer. Wanneer mijn zoon hier geweest is, komt hij veel rustiger thuis.'

*'Je moet de zwakkeren naast de sterken zetten, dan kom je samen tot meer.
Wanneer mijn zoon hier geweest is, komt hij veel rustiger thuis.'*

Glinsterende ogen

De dieren vormen, volgens Henk, een mooie afleiding voor de bewoners van het woonzorgcentrum. 'Mensen worden vaak naar de daktuin gebracht door een verzorgende. Deze zet ze bij de kippen of de konijnen neer. Wanneer ze de dieren aaien, zie je ogen van de mensen glinsteren. Knuffelen met dieren geeft zo veel voldoening. En rust. Ik zie in de gezichten van de mensen dat ze er echt gelukkiger door worden. Vaak vertel ik een verhaaltje over de konijnen en de kippen. Over de soorten bijvoorbeeld, of waarom kippen in de winter geen eieren leggen. Mensen mogen daarna een paar fotootjes maken. Je ziet ze opleven.'

Om de konijnen toegankelijker te maken voor bewoners met een rolstoel, wil Henk een aabak maken met een van de andere vrijwilligers. 'Konijnen vinden knuffelen leuk, maar voor een minuut of vijf. Daarna willen ze weg en gaan ze krabben. Onder een aabak kun je de rolstoelen even neerzetten. De mensen kunnen dan rustig aaien en de dieren kunnen weglopen als ze er genoeg van hebben. Zo zoeken we altijd naar de het beste voor de bewoners én voor de dieren.' ■